

HOÀNG HÔN TRÊN BIỂN VẮNG

Thơ chuyển từ chuyện ngắn của Trần Quang Thiệu

Nơi quán nhỏ ven bờ biển cả,
Vùng đất gần thị xã Phan Rang.
Khách du lịch thường ghé sang,
Dừng chân giải khát, rộn ràng giai nhân.

Rồi kinh tế bất thần suy giảm,
Quán vắng người, ảm đạm buồn thay!
Chỉ còn đám trẻ choai choai,
Không như du khách nước ngoài chịu chi.

Nên bà chủ buồn vì vắng khách,
Cô tiếp viên tìm cách trấn an.
Thường xuyên lau sạch ghế bàn,
Để lôi cuốn khách tham quan ghé vào.

Một ông khách lúc nào cũng thế,
Ngồi tại bàn ở kế bên ngoài.
Cà phê sữa không đổi thay,
Chẳng hề để ý đến ai quanh mình...

Đưa mắt mãi ngắm nhìn ra biển,
Vẻ u buồn thể hiện nơi ông.
Khi hoàng hôn ngập biển đông,
Mới đành rời gót, mà lòng xót xa.

Còn nguyên đó ly cà phê sữa,
Vớ số tiền "tip" của ông trao.
Thật là hậu hĩ làm sao!
Hơn ly cà phê gấp bao nhiêu lần...

Lần đầu gặp, Liều phân vân mãi,
Ông khách này chắc phải ở xa.
Chỉ là du lịch ngang qua,
Lâu dần mới hiểu ra là mình sai...

Ông trở lại mỗi ngày liên tục,
Có xe đưa, rất mực cao sang.
Vớ tài xế riêng đàn hoàng,
Và luôn thể hiện nhẹ nhàng dịu ông.

Ngồi vào ghế là xong nhiệm vụ,
Lại lấy xe tranh thủ đi liền.
Chắc là không dám làm phiền,
Để cho ông chủ tự nhiên một mình?

Người khách quả bỉnh tình không rõ,
Chỉ thấy ông luôn có một bên,
Mà ông chẳng bao giờ quên,
Là cây gậy chống, ưu tiên không rời.

Có lần Liễu kịp thời trông thấy,
Ông khó khăn nhặt gậy trở lên,
Vô tình để ngã xuống nền,
Cô liền tiến đến kề bên giúp liền...

Đỡ ông lại, ngồi yên trên ghế,
Nhặt gậy lên để kề bên ông.
Chờ cho cô đã làm xong,
Ông liền lên tiếng tỏ lòng biết ơn.

Rồi khẽ nói qua cơn xúc động,
Già rồi sao lọng cọng quá đi.
Dạ thưa bác, không có chi,
Rồi thừa dịp, cô tức thì hỏi thăm.

Về người Liễu thực tâm muốn biết,
Ông rất là đặc biệt ở đây.
Chưa hề nói chuyện với ai,
Cho dù ông đến mỗi ngày thật siêng.

Dạ thưa bác ở miền nào vậy?
Ông chỉ tay, *ghế đấy mời cô.*
Để cùng nhau khởi chuyện trò,
Nếu cô chưa cần phải lo việc gì.

Cám ơn bác, cháu thì đang rảnh,
Muốn được nghe hoàng cảnh bác đây.
Cười hiền hoà thoả thuận ngay,
Ông liền cất giọng khoan thai trả lời:

Tôi đang ở gần nơi thị xã,
Thích được nhìn biển cả bao la.
Để ôn lại thời đã qua,
Vì ngày trước tôi cũng là Hải Quân.

Nghe giọng bác, cháu đang thắc mắc,
Bác là người miền Bắc vào đây?
*Đúng rồi, cô đoán không sai,
Tôi quê Bắc Ninh, nhưng nay hết rồi.*

Sao vậy bác, Liễu hơi ngơ ngác,
Yên lặng chờ để bác phân trần.
*Tôi về thăm chỉ một lần,
Không như tôi tưởng, đa phần đổi thay...*

Bác vào Nam sau ngày giải phóng?
Lắc đầu, vì không giống y như...
*Tôi là Bắc kỳ năm tư,
Mới lên bốn, đã định cư Sài Gòn.*

Xin lỗi bác, cháu còn trẻ dại,
Cứ nghĩ rằng bác phải là người.
Quyền hành, thế lực một thời,
Bây giờ hưu trí, thanh thoi hưởng nhàn.

Lời thú tội nhẹ nhàng của Liễu,
Khiến cho ông thấu hiểu nguyên do.
Sống trong xã hội xô bồ,
Có quyền có chức, đủ trò mảnh mung...

Cuộc trò chuyện như chừng cời mở,
Liễu hỏi thêm duyên cớ vì sao.
Bác không chọn ở nơi nào,
Mà về đây ở, với bao nỗi buồn.

Chợt câu hỏi là nguồn cảm hứng,
Để cho ông kể những niềm riêng.
Cuộc đời lắm nỗi truân chuyên,
Có người tâm sự, ưu phiền bớt đi...

Nhìn ông khách có gì muốn nói,
Thì liền nghe ông hỏi một câu,
Mang nhiều kỷ niệm đậm sâu,
Của người xa xứ, đã lâu không về.

*Cô có biết gì về Ninh Chữ?
Bãi biển có căn cứ Hải Quân.
Xưa kia tôi là quân nhân,
Đóng quân ở đó, lâu gần bốn năm.*

Dạ cháu biết, giờ làm du lịch,
VẬY chắc là mục đích về đây,
VÌ bao kỷ niệm khó phai,
Tình như bác, chẳng mấy ai sánh bằng.

Ông cười, tỏ lời khen với Liễu,
Cô nói như một tiểu thuyết gia.
Luôn suy đoán chuyện người ta,
Bác tha lỗi, cháu chỉ là đoán thôi.

Cháu thích văn, từ hồi đi học,
Xong cấp ba, do cuộc mưu sinh.
Phải đi làm giúp gia đình,
Mà thôi!...hãy kể chuyện tình bác đi.

Chuyện cô đoán, không gì đúng lắm,
Vì ở đây nắng ấm, biển khơi,
Tốt cho sức khoẻ của tôi,
May ra căn bệnh phục hồi nhanh hơn.

Bệnh gì vậy? bác còn thấy yếu,
Nhiều bệnh lắm, không thiếu thứ gì.
Mỡ, đường, máu, đủ ba chỉ,
Lại thêm đột quỵ suýt đi châu Trời...

Ở bên Mỹ con tôi bận lắm,
Về nơi đây thăm đậm tình quê.
Cộng vào khí hậu khỏi chê,
Tốt cho người có vấn đề như tôi.

Giờ thì cháu tạm thời hiểu rõ,
Là Việt Kiều, mới có đủ tiền,
Như người có chức có quyền,
Nhưng cung cách khác, chẳng phiền đến ai...

Vừa đúng lúc người tài xế tới,
Để đón ông đúng với dặn dò.
Thế là dở cuộc chuyện trò,
Liễu đành nuối tiếc, hẹn chờ dịp sau...

Người tài xế đứng sau hỗ trợ,
Nhưng để ông tự cố một mình.
Hình như đã được thuận tình,
Để ông gắng tập, sớm bình phục hơn.

Chào từ giã, Liễu còn hoan hỷ,
Cháu muốn nghe chuyện Mỹ thế nào.
Điều mà ai cũng ước ao,
Ở đâu cũng vậy, tùy vào mình thôi...

Liễu quan sát không rời ánh mắt,
Khi đưa ông hoàn tất vào xe.
Mới đem đồ ly cà phê,
Còn như nguyên vẹn, chưa hề dùng qua.

*
* *

Khi người khách tới lần sau đó,
Thì ông ta đã tỏ quen thân.
Không còn có chút ngại ngần,
Liễu liền tiến đến ngồi gần bên ông.

Quán vắng khách, nên không bận mấy,
Đã khiến cho Liễu thấy an lòng.
Ngồi nghe câu chuyện của ông,
Cả hai cùng có ước mong chuyện này...

Ông được dịp tỏ bày tâm sự,
Để nhớ về quá khứ khó phai.
Liễu thì đây là dịp may,
Có thêm kiến thức, càng hay cho mình...

*Hai mươi tuổi, tôi trình diện lính,
Là Hải Quân lắm tính trăng hoa.
Nhưng tôi thì rất thật thà,
Chỉ yêu có một, hiện là vợ tôi.*

*Tình yêu thánh thiện, thời quân ngũ,
Yêu nàng áo trắng, nữ học sinh.
Tôi vì kỷ luật nhà binh,
Ít ra ngoài gặp người mình mến yêu.*

*Nên thường cứ mỗi chiều rỗi rảnh,
Bên trong rào canh cánh trông chờ.
Để mong gặp được nàng thơ,
Đưa vào hội quán, đến giờ chia tay.*

Tôi bối rối từ ngày được lệnh,
Phải xuống tàu, bất định ngày về.
Làm sao trọn mối duyên thề,
Chuyện xin cưới gấp, không hề dễ đâu.

Vì cuộc chiến còn lâu mới dứt,
Ba Má cô hết sức lo âu.
Sợ con mình sớm thăm sầu,
Nhưng thương con gái, nên đâu nỡ từ.

Sau lễ cưới, nàng từ Phan Rí,
Vào Sài Gòn theo ý mẹ cha.
Tôi thì sống đời phong ba,
Ở trên chiến hạm, luôn xa bến bờ.

Năm bảy lăm trong giờ tuyệt vọng,
Tàu của tôi điều động ra Trung.
Đưa người di tản khỏi vùng,
Một viên đạn pháo nổ tung ngay tàu.

Một mảnh đạn trúng đầu nghiệt ngã,
Đã làm tôi vất vả tới giờ.
Giải phẫu sẽ có nguy cơ,
Chết nhiều hơn sống, rủi ro khó lường...

Sức khoẻ vẫn bình thường không khác,
Tham gia đều sinh hoạt hàng ngày.
Nhưng điều thật trớ trêu thay,
Đau đầu bất chợt mãi hoài xảy ra.

Tuy bị pháo, nhưng mà chiến hạm,
Vẫn hoàn thành sứ mạng đón người.
Khi tôi vừa về đến nơi,
Kịp thời đưa vợ con rời Việt Nam.

Còn ba má đành tâm ở lại,
Vì ông bà lo ngại khó khăn.
Tìm đâu phương cách làm ăn,
Con vừa bốn tháng, bất an chất chồng...

Vội vã quá, tôi không tính được,
Mười năm sau, mới rước mẹ cha.
Chương trình đoàn tụ quả là,
Đầy tình nhân ái, khác xa xứ mình.

Bắt đầu lại chương trình học tập,
Tôi ra trường lại gặp thời cơ.
Vào làm cho hãng Cisco,
Công ty mới lập, đâu ngờ tiến nhanh.

Số cổ phiếu được dành ưu đãi,
Cho nhân viên thuộc loại tiên phong.
Nên tôi bỗng giàu thình không,
Từng là triệu phú, vùng Silicon Valley.

Qua đến Mỹ, thêm hai con gái,
Nay cả ba hai gái một trai.
Đều cùng đỗ đạt thành tài,
Gia đình hạnh phúc, vượt ngoài ước mong...

Cô cũng biết Trời công bằng lắm,
Cho cái này, thì nắm cái kia.
Cơn đau đầu tăng lia chia,
Làm tôi khổ sở, muốn lìa đời thôi.

Tôi nghỉ việc, nhà tôi cũng vậy,
Bà nguyện cầu, trông cậy ơn trên.
Cho tôi mãi được bình yên,
Nhiều khi thấy bà ngồi thiền cả đêm.

Cuộc nghiên cứu, cho thêm cơ hội,
Trường Stanford muốn hỏi ý tôi.
Vì là thuốc mới ra thôi,
Nếu đồng ý, thử xem coi thế nào?

Khi tôi uống thuốc vào thì thấy,
Đỡ đau liền khi ấy rất nhiều.
Chỉ vài giờ, phai mất tiêu,
Nên luôn tăng thuốc, là điều không hay.

Và rồi, chuyện không may tiếp diễn,
Cơn đột quỵ đã biến tôi thành,
Một người bại liệt tay chân,
Tập đi đứng lại, nay gần cả năm.

Tuy mệt mỏi, không làm tôi nản,
Tuổi về già, lãng đãng nhớ quê.
Nên tôi quyết định tìm về,
Nơi bao kỷ niệm, chưa hề lãng quên.

*Nhớ những buổi chiều bên rào ngóng,
Để mong chờ hình bóng người yêu.
Bây giờ tuổi đã xế chiều,
Mà tình yêu đó, còn nhiều hơn xưa...*

*Liều nghe nói, liền đưa câu hỏi,
Bác gái có về với bác không?
Lắc đầu, bà bạn phải trông,
Cháu con gái út sanh xong đang cần.*

*Vậy ai sẽ ở gần với bác?
Có đưa cháu của bác gái lo.
Và anh Hiệp lái xe cho,
Vệ sinh cá nhân, tự lo được rồi...*

*Ngừng một lát, như hồi nhớ lại,
Về vấn đề tranh cãi trước đây.
Rồi ông lên tiếng trình bày,
Vợ tôi lo lắm, nhưng nay bớt rồi.*

*Khi được biết là tôi vẫn khoẻ,
Ăn ngủ nhiều, có lẽ là vui.
Nỗi lo sớm được ngoai nguôi,
Dặn dò, thăm hỏi, cũng lùi hẳn ra.*

*Điều quan trọng chính là tài chánh,
Nhưng hiện tình gia cảnh của tôi.
Không cần lo đến nữa rồi,
Đủ chi tiêu đến mãn đời không sao.*

*Các con cháu đứa nào cũng vững,
Không cần lo cho chúng nữa đâu.
Phần tôi, ít có nhu cầu,
Chỉ mong cái chứng đau đầu được ngưng.*

*Bây giờ bác còn dùng thuốc đó?
Tôi vẫn dùng, chưa có thuốc thay.
Độ vài tháng nữa tới đây,
Tôi về lại Mỹ, mấy ngày rồi qua.*

*Với mục đích cốt là tái khám,
Và để thăm cả đám cháu con.
Cùng bà xã đang mỗi mòn,
Mong ngày gặp lại, nỉ non chuyện trò...*

Cùng lúc đó, ông cho tôi biết,
Nguyễn tên ông, để việc xưng hô.
Hẹn lần sau tiếp chuyện trò,
Vì xe đã tới, đến giờ chia tay...

*
* *

Ông và Liễu trở thành thân thiết,
Thoáng thấy xe, cô biết là ông.
Cho dầu có bận hay không,
Cô liền ra đón, tỏ lòng hân hoan.

Với câu nói, “để con giúp bác”
Rất ân cần, không khác người nhà.
Mặc dầu cô biết rằng là,
Ông luôn muốn tự bước ra một mình.

Và câu chuyện tâm tình tiếp nối,
Mỗi khi cô rảnh rỗi ghé sang.
Bàn ông ngồi, để hỏi han,
Rất tâm đắc, và ngày càng mến nhau...

Bàn ông ngồi luôn lau sạch bóng,
Và được luôn để trống đón ông.
Vì nơi đó có thể trông,
Ra ngoài biển cả, điều ông rất cần.

Tình cảm cứ tăng dần đáng kể,
Giúp cho ông vui vẻ hẳn lên.
Cơ đau đầu tạm lãng quên,
Cho ông hy vọng vận hên đã dành...

Ngày nào Liễu cũng canh ông đến,
Để tỏ tình kính mến thiết tha.
Cả tuần không thấy ông ta,
Làm cho cô mãi xót xa mong chờ.

Những suy nghĩ vẫn vơ lại đến,
Sợ lo cho căn bệnh đang mang.
Nhưng rồi nàng tự trấn an,
Chắc ông cảm nhẹ, đừng hoang mang nhiều...

Nhưng cứ đến khi chiều vừa xuống,
Liểu vẫn luôn tơ tưởng ông ta
Mỗi khi nghe tiếng xe qua,
Cô đều hy vọng, “chắc là xe ông”?

Gần cả tháng, ngóng trông không ngớt,
Rồi tình cờ thấy chợt hiện ra.
Xe màu đen, hiệu toyota,
Liểu liền hối hả chạy ra đón chào.

Nhưng ông Nguyễn tại sao không thấy?
Chỉ mình anh hiệp lái xe qua.
Chuyện gì thật sự xảy ra??
Cô hồi hộp tưởng như là hụt hơi.

Còn anh Hiệp cứ ngồi yên đó,
Như có điều rất khó tỏ bày.
Hồi lâu mới bước ra ngoài,
Cuối đầu chào Liễu, vẻ đầy ủ ê.

Ông cụ đã trở về lại Mỹ,
Liểu vội vàng hỏi kỹ xem sao.
Liệu ông quay lại khi nào?
Hiệp buồn bã đáp “**không bao giờ rồi**”.

Ông cụ đã ra người thiên cổ,
Liểu sửng sờ muốn rõ lý do.
Điều gì đã xảy đến cho,
Tử vong của cụ, bất ngờ quá đi...

Hồi tháng trước, thuốc tuy vẫn uống,
Cơn đau đầu không xuống lại tăng.
Nên bà không còn cản ngăn,
Việc ông giải phẫu, dù rằng vẫn lo.

Ông về gấp để cho kịp mổ,
Giải phẫu xong, không có khả quan.
Ông trong tình trạng mê man,
Vài ngày sau đó nhẹ nhàng ra đi.

Liểu sửng sờ những gì xảy đến,
Cho người nàng kính mến như ông.
Còn anh Hiệp vừa kể xong,
Cũng đầy xúc cảm, nói trong nghẹn lời.

Ông cụ tốt với tôi nhiều quá,
Luôn gởi tiền tặng má của tôi.
Dù bà ở chốn xa xôi,
Tận ngoài miền Bắc, một đời khó khăn.

Không lo nổi cái ăn cái mặc,
Nhưng phần tôi chẳng khác gì hơn.
Nguyên là bộ đội phục viên,
Không làm gì có đủ tiền nuôi thân.

May mà được người thân ông cụ,
Mướn lái xe, mọi sự khác xa.
Ông coi tôi như người nhà,
Kể cho nghe chuyện xảy ra trong đời.

Cho tôi nhớ đến thời chinh chiến,
Khi “tăng” tôi đang tiến qua đây.
Thì tôi là người đã gây,
Vết thương quáy ác trong ngày tháng tư.

Chuyện ông kể, y như tôi biết,
Chiến hạm ông lo việc đón người.
Khi tàu ủi bãi xong xuôi,
Bị ngay quả pháo do tôi bắn vào.

Rất trùng hợp, làm sao tưởng nổi,
Tôi nói lời xin lỗi cùng ông.
Vỗ vai cho tôi an lòng,
Rồi lên tiếng bảo, “chú không lỗi gì”.

Tôi với chú cũng vì bốn phận,
Nghiệt ngã thay trong trận chiến qua.
Không nên để nó xảy ra,
Mình làm gì được, chỉ là “chốt” tron...

Nên khuyên chú, tốt hơn đừng nhớ,
Chuyện mình làm từ thuở chiến tranh.
Chỉ gây thêm chuyện chẳng lành,
Do nơi số phận riêng dành cho tôi...

Ông quả thật là người đạo đức,
Không bao giờ bức tức vu vơ.
Hay tìm cách nói quanh co,
Mọi điều xảy đến, đều do ý Trời...

Lau nước mắt, chú lòi trong túi,
Một phong bì, và dúi vào tay,
Quà ông cụ gửi cô đây,
Tổ lòng thương mến, những ngày gặp cô.

Trước khi mất, ông lo ổn thỏa,
Theo chúc thư, ông đã dặn dò.
Có phần của tôi và cô,
Tấm lòng ông cụ không ngờ bao la!

Tôi thì được toyota đang lái,
Để dùng vào nghề chạy taxi.
Việc làm phù hợp quá đi,
Khi tôi chưa biết làm gì nuôi thân.

Ông cũng biết cô cần đi học,
Nên cho cô một “cọc” tiền đây.
Cám ơn cho những tháng ngày,
Có cô bầu bạn, giải khây ông nhiều.

Liễu nhớ lại những điều ông kể,
Biết sơ về gia thế của ông.
Hỏi xem anh Hiệp biết không,
Về phần mai táng của ông thế nào?

Tôi có dịp đổi trao bên ấy,
Biết là ông chọn lấy cách thiêu.
Gia đình thực hiện đúng điều,
Mang tro rải biển, với nhiều nguyên do...

Nếu điện thoại, chú cho Liễu gửi,
Lời phân ưu cùng với cụ bà.
Với lòng tri ân sâu xa,
Cụ ông, cùng với cả nhà dành cho...

Vâng, tôi sẽ giúp lo chuyển đạt,
Còn sổ sách, tôi chắc cô cần.
Hình như ông cụ dành phần,
Tôi xin giao lại vào lần gặp sau.

Cám ơn chú, tôi đâu ngờ đến,
Với tấm lòng thương mến vô biên.
Tôi xin hứa giữ y nguyên,
Đó là kỷ niệm khó quên trong đời.

Chào từ già, Hiệp rời nơi đó,
Liều đứng trông, thoáng có chút buồn.
Khi xe mất hút trên đường,
Mới quay lại ghế mà ông thường ngồi.

Nàng ngồi đó, trông vời ra biển,
Và nói như ông Nguyễn cùng nghe.
***“Cuối cùng rồi bác cũng về,
Với nơi biển cả, đúng ghê còn gì”.***

Rồi nàng mở phong bì xem thử,
Quả số tiền quá đủ cho phần.
Bốn năm đại học khoa văn,
Điều mà Liều vẫn luôn hằng ước mơ...

Sao nàng lại thần thờ ngơ ngác!!!
Vì tiếc thương lẫn ác ước mong?
Bỗng dưng nước mắt lưng tròng,
Con không thể để phụ lòng bác đâu...

Cali 8/31/ 2022
SÁU NGUYỄN